

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHAEL KENT

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΟΣ ΝΕΟΣ

γέρο Μάθιους Κλέυ ήταν ξεκουμένος σ' όλη την περιφέρεια του Χαλντόντεντρου γά την κηπουρική τέχνη του. 'Ο άπεραντος κήπος του προσεχτικού ήταν όνομαστός γιά τή σπάνια λουλούδια του, τούς εξαίρετους ανθούς του και προπαντων γιά τής μοναδικής φρώδιες, ή όποιες στον καιρο τους σιάμαζαν τή λούσοιο τραπέζι τού ήγοιμένου. 'Ο γέρο Μάθιους ήταν ένας άνδρας μεσόκοπος, μέ άτακτα μαλλιά και γένεια, κιν.ος και κλωδεμένος. Ε.χ. μείνει ελεύθερος και χρόνια τώρα έκανε τόν κηπουρό. Μέ τόν καιρό, ή έμπερμιοα του είχε λάρει την άπόχρωσι τής γής, την όποια όουλενε, κ' όταν οός κήπος, μέ τή μικρά πενήτα μαια του, είχε και τής την παρθένη εντύπωσι δι οός κορόιδες, συννενημένος μέ τή ποιή, τή δένδρα και τή φυτά, τή όποια τόν περιούριζαν. Ζούσε όλεμνός, σ' ένα μικρό σπίτι, τού βόθος τού κήματος.

Μιά μέρα, ήταν φθινόπωρο τότε, διεδόθη στην ήσυχά επαρχιακή πόλι, ότ. διό μέρες προητέρα κάποιος κατάκκος είχε όρει τείσει από τή φυλακή και μάλιστα ό φύλακας κ' ή άστυνομία τόν αναήρτουσαν παντού. Έλεγαν ακόμα ότι ό κατάδικος αυτός είχε δείξει παρα ειγμιακή διαγωγή στό διάστημα τής φυλακίσεως του και γι' αυτό τού είχαν έπαρμένη τά έργάσινα στον κήπο τού διευθυντού τής φυλακίσεως. Μά ξαφικά, καθώς ήν τόν έπιηρούσαν και πολύ, δραπέτασε... 'Ο γέρο Μάθιους ήταν άφροσος όμολόγος κ' έτσι και τής δέν έμαθε τί τού συνέβη μιά μέρα. Σέ μιά άρχη τού κήματος, όπηρεζε ένα τμήμα γής, όπου τά λουλούδια δέν πρόοιαν — πθανόν τά συστακία τής γής νά ήσαν άκατάλληλα γιά καλλιέργεια — κ' ό κηπουρός, σόν πρακτικός άνδρωπος πού ήτον, δέν έκανε άδικα τόν κορό και τούς κόπους του. Έτσι τού μέρος εκείνο έχ άρεθη στην τύχη του κ' είχε γίνει μέ τόν καιρό ένα σωστό 'όσος από τσουνιόδες, φτέρες και κ.σ.σ.σ. 'Εκείνο τού άπόγευμα ό Μάθιους φρονόσε άπ' εκεί, όταν ξαφνικά δέκρινε έναν άγνωστο. ό όποιος κωιδών κρητιμένος άνάμεσα στις ψηλές φτέρες. Πήρσισε παραένειος και τόν κήπος. Δέν τόν γνώριζε. Τόν σκούνησε και τόν έπλησσε. Έκείνος, σόν ειλε τόν κηπουρό, άνασπρόθηκε άγορεμένος και τού κατάρρεσε τή γροσθιά του κατόμουτρα.

—Ε, πατριόττι, σιγότερα!... φώναζε ό Μάθιους. Δέν σε είπα καιπούνη, θαρωό! 'Όσοο, θά ήθελα νά μάθω τί γυριές έδώ μέσα, σόν κήπο τού προσεχτικού; —Μέ συχωρείς, μονομοίσε ό άγνωστος. Μά μέ τρούαζες! Δέν κίνω κέκό, νομίζω. Πλάγισα νά κοιμηθώ, γιατί ήμουν άποσιαιμένος. —Μπ! και διάλεξες αυτό τού μέρος, κατά προτίμησι; Γιατί; —Γιά νά θαιμίσω από κοντά τή θαιμίσια χρυσάνθεμα. 'Όσος βιέπω, νοιάζεις άπ' αυτά; 'Όσοο, έπίτρεψέ μου νά σου πώ πώς δέν ξέρεις από τριανταφυλλές. 'Η τριανταφυλλιά όύλει ιδίαιτη περιποίηση γιά νά βγη όρωα και μεγάλο τού λουλούδι τής. —Και τί ξέρεις σου από κρηπουρική, γιά νά μέ κρίνης έμένα, πού γέρεσα στην τέχνη μου; —'Από μικρό παιδί άσολούδιμα στην φινθοκομία. 'Αγαπώ τή λουλούια...

'Ο γέρο Μάθιους έμεινε μιά στιγμή σκεπτικός. Κατόπι ειπε: —'Ακουσε, πλληράρι μου. Κοιμήσου, άφού νυστάζεις. Κινείς δέν θά σ' ένοχλήσει έδώ. Οι βοηθοί μου έργάζονται στην άλλη άκρη τού κήπου. Μέ τή δύσι τού ήλιου, θά έρθω νά σου μιλήσω. 'Ισως μάστα σου δώσω φρωμί, γατί θαρωό πώς πεινάς, κ' 'Ισως βρεθώ κ' ένα στρόβια γιά νά πλαγιάσις, γατί είσα άποστραμένος. Μένει ήσυχά, κρημμένος...

Τό προσεχτικό τού Χαλντόντεντρου ειπε ένα παλιό, άπεραντο μοναστήρι. 'Αλλοτε πολλοί μοναχοί ζούσαν έκεί μέσα και φιλοξενούσαν τούς κρηουασμένους όδοπόρους. Μάσα σόν περιβόλο ύπηρχαν διάφο-

ρα όισήματα κ' εκείνο στό όποιο κατοικούσε ό κρηουρός, άπετελετο άπο τέσσερα όικώματα. Στά δύο έμνε ό Μάθιους και τ' άλλα δύο ήσαν άχρηστειμένα. Σ' αυτά ό Μάθιους έγκατέστησε τόν άγνωστο. —Σέ ρόλενα όπως μόρεσα, ειπε ό γέρος. Κήπος με φές τώρα. Σου έφ.ρα φρωμί και τυρί κ' ένα ποτήρι μωρα. Καλύτερα από τού τίποτε, έ; ;... —'Ο νέος έφραγε σιαπλιά, ενώ ό Μάθιους τόν κήποςζε σούλογισμένως. Τέλος τόν ρώτησε: —Στήν τελευταία...θέσι πού ήσουν, έμεινες καιρό; —Τρία χρόνια, ειπε ό νέος, μη τολμώντας νά σηκώσει τού βλέμμα του. Και τ' όνομά μου εινε....

—Φόρμαν, τόν δέκρινε ό Μάθιους. Είσα ό Τόμ Φόρμαν, ό γιουός τού έξαδέλφου μου. Κμ! Βλέεις, σ' αναγνώρισα. 'Ηρθες έδώ γιά νά ζητήσης δουλειά από τόν συγγ.νή τού πατέρα σου... —'Ο Τόμ Φόρμαν έρριξε μιά γρήγορη έρωτηματική ματιά σόν συνουμλητή του. —'Όστε... κ' αναγνώρισε; κρηουοίσε ειλά. —'Ακουσε, εξακολούθησε ό γέρος. 'Όσος καταλαβαίνω, ύπηρξες άτυχής. 'Ηρέπε νά βάλης έναν ελάεσο όλόγουρα στό κρηουμένο κεράλι σου, γατι...έπεισε από τού ποδηλάτο σου και χτίπησε... 'Εμεινες ένα μήνα στό νοσοκομείο κ' ήρθες τώρα έδώ, γιά ν' αναλάβης, κατάλαβες; Μονάχα ή μισοί Κομης έχρατά κάθε πρωί, συγριάζει τά δομάτια και μού μαμ ιρεθεί, ώστε και τής άλλος δέν θά σε δι, όσόντε κρηουλώσουν τά μαλλιά σου και τή γένεια. 'Ενας κρηουρός κρηέει νάχη τά γένια του, νομίζω... —'Γιατί κίνεις έλ' από γιά μένα, ρώτησε ό Τόμ μέ πρηνηλή προητή. —'Ισως γατι έσύ έξερές περισσότερα από μένα γιά τής τριανταφυλλίαις και άλλω έναν βοηθό, άπάντες ό γέρος. Δέψ' έξέρω τί μισθό θά σου όρίσουν οι Σουδοκί, αλλά θά τόν παίρων έγώ. Γιατί εινε όικρο, νομίζω, νά πληρώνωμαι, άφού έγώ θά σου παρέχω την τροφή σου και την κατοικία σου. 'Αν πάλι δέν σ' άρέσει ή συμφωνία μας, εισα ελεύθερος νά φύγης. 'Ισως βρεθί άλλος πού πρόθυμος από μένα νά σε πάρη πίσω...άπό εκεί πού ήρθες...

—Έλαχριστό, θά μείνω! ψηθύρεσε ό Τόμ, και ξαφνικά έχρηψε τού πρόσπο τού μέσα στά χέρια του και ξεσπασε σέ λυγμούς. Διακριτικά, ό γέρος, βήγχε από τού όικώμα. —'Ισως νά μην έκανα καλά, σκεφτόταν ό Μάθιους, ενώ άπομακρυνόταν. 'Αλλά, όποιος άγαπά τή λουλούια, δέν μπορεί νάνα πραγματικά διεφθορισμένος... 'Ο Τόμ Φόρμαν έμεινε στό μοναστήρι. 'Η μισοί Κομης δέν παρέλιπε, φυσικά, νά πληροφορήση τούς γείτονας ότι ό γέρο Μάθιους φιλοξενούσε τόν άνεμό -ου από τού Λουδίνον κ' ότι θά τόν κρατούσε κοντά τού φς βοηθό του, γιά ν' ανακαταστήση τόν 'Εζρα Τόμ, ό όποιος ειχε βρη άλλου δουλειά μέ καλύτερο μισθό. 'Ο Μάθιους έέν μετάνοιας γιά την εύπλαχία του. 'Ο νέος αυτός ήταν πραγματι άειος άνθρωπίος και πολλά έμαθε άπ' αυτόν γιά την καλλιέργεια τών τριανταφυλλιών. Τό βράδυ οι δύο τους καθόντουσαν κ' ενώ κρηιναν την πια τους κουβέντιαζαν. 'Ο Τόμ κάποτε τού διηγήθηκε την ιστορία... κάποιου φίλου του, ένός Τζών Σμιθ.

—'Ο νέος αυτός, τού ειπε, ύπηρξε ένας άσωτος νέος και σπατάλης τά λίγα χρήματα πού τού άρεσε ό πατέρας του στις κούσες και τά στοιχήματα. Για νά κρηδίσει τά χαμένα, έπαξε πάλι, έχασε και βρέθηκε σέ άλλέσοδο. 'Εργάζόταν σέ κάτσια έταυρία και μιά μέρα κρηάτησε τά χρήματα μερικόν εισπράξουν πού ειχε κρηεί, και μ' αυτά πήγε κ' έπαιξε. 'Όταν άπεκαλύφη ή κατάχρησις και πήγαν μέ τόν σούλαδουν, τού ήρθε σόν τρέλλα από την άπελπισία του, χτίπησε τόν προσιτάμένο του — εύτυχώς, δέν πέθανε — και τώσασε. Τόν έπασαν όπως σέ λίγο και τόν κρητιόσαν σέ πέντε χρόνια φυλακή. 'Αναγνώριζω πώς τού άξίζαν, συμ-

Μιά φορά, μάλιστα, σκαρφώλασε σόν τοίχο γιά νά την βοηθήσει...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

(ΤΟΥ DE AMICIS)

πέρανε ο Τόμ, στενάζοντας.

—Δυστυχώς, πολλά νέα χαροποιούνται έτσι και καταστρέφουν τη ζωή τους, είτε ο Μάθιους. Κι' όμως, όπως όταν τα φυτά έχουν την καρδιά τους γεμάτη κι' αν τα καλλιέργησες θα φερθούν πάλι με νέα ζωή, έτσι κι' ο άνθρωπος μπορεί να καθαριστεί από το εσωτερικό βλαμμένο πρόβλημα των αμαρτιών του και ν' αναγεννηθεί...

Σημάδι ο Τόμ εργαζόταν στη δυτική πλευρά του κτήματός, όπου ένας τοίχος τον χώριζε από τον κήπο των Πάρφους, μιας φαίης νεοκακογενούς οικογένειας. Ο Τόμ έδλεκε συχνά την χαρτωμένη Κλάρις Πέροντ, καθώς άπλωνε τα ρούχα της μονοιάδας, άπάνω στα σχοινιά. Οι δύο νέα έπασαν γρήγορα γνωστικά. Κάποτε μάλιστα ο Τόμ καθάριζε τον τοίχο, γι' να βοηθήσει την Κλάρις να στερεώσει κάποιο σχοινί, το οποίο είχε φερθεί από τη θεία του. Με τον καιρό ένα τριμερό αίσθημα αγάτης ένωσε τους δύο νέους. 'Αλλά ο Τόμ, άντι νόμου χαρομένος, άπεναντίς γνώρισε από μέρα σε μέρα πώ μ' αλαγχοκόλιος, όσοστο στο τέλος άρχισε ν' άποφεύγει τις συναντήσεις του με την Κλάρις. Συλλογίζοταν πως ελανε περάσε. β. θα εδκα μίνης, από την έποχή που ο γέρο Μάθιους τον είχε περιμαζέψει, χωρίς κανείς άς τώρα να ύπατε.υθ πώ διατός ήταν ο δραστήριος της φυλακής, τον ό-ποϊον άναζητούσαν. Στο διάστημα αυτό τα μάλιστα του και τα γένεια του είχαν μεγαλώσει και τον είχαν κάνει άγνωστο.

—'Αλλά ξερέ κανείς τι γίνεται καμιά φορά ; Άρξοισε μια άσποχη λέξι, ένα περιεργό βλέμμα, μια ένοχλήπιτη έρωτησης, γι' να τον φέ-σονται πάλι στη φυλακή. 'Αλλά και να παντρευόταν με την Κλάρις, με τι θα ζούσαν ; 'Ο γέρο Μάθιους το χροτάσσε δλους τοίς μ' ούσους του και μοναχα τού έδνε λίγες δεκάρες γι' ν' άγοράσει τον καινό του. Καμιά φορά, άπάνω στην άπελοχία του, τού εζόχον η σκιάς να παμμόνος του να παραδοθή και να μείνει έκ' στη φυλακή, όσοστο έκτιση το ύπόλοιπο της ποινής του. Κατόπιν θάταν πειά ελεύθερος να κινή ε. τι ήθελε. 'Αλλά με τι προηγούμενο, Θεέ μου ! Και βαρυσαστο νάζοντα, ο νέος συλλογίζοταν με κηρία πώς μόνος του είχε δημιουργήσει τη δυστυχία του.

Μια μέρα εργαζόταν κοντά σ' ένα άναχτο παράθυρο της κρύτης της παλαιάς μ' ομοινητής εκκλησίας, όταν παραξενεμένος άκουσε δι-λέτες. Στάθηκε κι' άγγώρισσε τη φωνή του γέρο ηγοιμένου, ο όποιος μιλούσε με κάποιο άλλο πρόσωπο. Τού εζήτηροσε την προέλευση τον παλαιών, πολιτώνων κειμηλίων του μοναστηριού, τα όποια είχαν κάτω στην κρύπητη της εκκλησίας.

—Εύχαριστώ, όόκτωρ, έλεγε ο γέροντας στον έπισκέπτη του. Θά σάς δείξω τοίς θησαυρούς μας. 'Ορίστε, η πρώτη άπ' έδω...

Ο Τόμ έκοιηε και κίτταξε από το παράθυρο κι' άμύσως πνίχτηκε πίσω, με μια πνχτή φωνή φράσις. Στο πρόσωπο του ύποπιεμένου όόκτωρος είχε άναγχιόνη έναν ελασμο δαερηχτή, τον όποιο είχε όη στις φυλακές. Ο Σγουέιν αυτός ήταν γνιμενος άφορα, σάν τελειος τξεντλεμαν, και γι' να βρισκεται εκεί, άσφαλώς θα είχε βάλι στο μυ-τι τα πολιτίμα παλαιά σκευη της εκκλησίας. Ο άθιος αυτός, όπως ήξερε ο Τόμ, δέν θα διατάσει να ξεκαίν τον ήγοιμενο, γι' να έπλχη το σκόπο του. 'Εστρεπε με κάθε τρόπο να είδοκωπή, ή προλάθη την κλατή, το έγκλημα...

Χωρίς να σκεψή περισσότερο ο Τόμ, έβηγε τρέχοντας προς το ό-κμα του έρμηριου. Καθώς περνούσε, συνάντησε τον Μάθιους, ο ό-ποιος παραξενεμένος τον ρώτησε τι συνέβαινε.

—Γρήγορα, Μάθιους, φώναξε ο νέος λαχανασιμένος. Θά γίνη ηλ-στεια, κάτω στην κρύπητη, ίσως και φόνος... 'Ο ήγοιμένος κωνδυνεί... 'Ενας έγκληματίας τον ξεγέλασε... Τρέξε... είδοκωπες την άστυνο-μία... 'Εγώ πηγαίνω στον πάτερ Τάμμωτ...

Χωρίς να δώση περισσότερες εξηγήσεις στον αστασιμένο κηρωπό, ο Τόμ έπεσε στο πρ.σβετήριο. Σάν άνεμοστρόβυλος ώρησε στη βι-βλιοθήκη, όπου ο πάστορ εργαζόταν. Χωρίς να όιστάση, χωρίς να σκεψή πώ με την άμολογία του θα πρδίνε τον ίδιο έαυτο του, ο νέος δ.ηγήθηκε με συντομες φράσις δυα ήξερε.

—Μή χάνετε πολύτιμο καιρό, πάτερ μου, είτε ο Τόμ, 'Ελάτε, τρέξτε. 'Εγώ πού σάς μιλω είμαι δραστήριος της φυλακής και τον γνωρίζω αυ-τόν τον τύπο. Είναι επικίνδυνος...

'Ανησυχός τώρα ο Τάμμωτ, άκολούθησε τον νέο, έπεσαν στην εκ-κλησία και κατέβησαν στην κρύπητη. 'Εκει ο Τόμ προχώρησε προς το μέρος όπου είχε άκονσει τις όμιλις, με κανείς δέν ήταν εκεί. Μέσα στους σκοτεινούς, διαβαλόεις διακόσιους, ο Τόμ χωρίστηκε με σι-γιμή από τον Τάμμωτ και ξεφάνικα ένας ποροβολικός άντηχησε δίπλα του. Προσεχτικά ο νέος, προχωρούσε πάντοτε. 'Ηθελε να κλειση την πόρτα της κρύτης, όποτε να μίν ξιφυγή ο έγκληματίας. Μόλις πρό-λαβε να κλεισθώ και να βγάλει το κλειδί, όταν ο Σγουέιν τον πλησία-σε με το περιστοφο στο χέρι.

—'Ανοιξε, άντη την πόρτα ! τον διατάξε.

—Ξεκλειδώσε την μόνος σου, είτε ο Τόμ, και συγχρότως πέταξε πέρα το κλειδί, με την έλπίδα να κερδίση έτσι καιρό. Κι' άπαθής πέρ-ιμε τη σφαίρα που θα τον σκοτώνε.

—Ξε σκοτώνω σάν σκυλιά, αν δέν βρης το κλειδί ! γούλασε ο άθιος. 'Αλλά την έλα σιγιμή, ένα δυνατό χέρι τινάξε πέρα το περιστοφο κι' ο Τάμμωτ, ο όποιος στο μεταξύ είχε σπύσει κοντά τους, άρπαξε τον Σγουέιν από το λαιμό, ένώ με το γόνατό του του πίεζε την πλάτη.

—Τρέξε, Τόμ, διατάξε ο Τάμμωτ. Τον κρατά καλά, φέρε βοηθή ! 'Αλλά την ίδια σιγιμή, ο Μάθους κι' ο άστυνομικός, οι όποιοι είχαν μπή στο μεταξύ από την άλλη πόρτα της κρύτης, την όποια ο νεο-κόρος πώς άνοιξε, έπεσαν κοντά τους. Σ' ένα δευτερόλεπτο είχαν περάσει πς χειροπέδες στον Σγουέιν. Κατόπιν άναμήτησαν τον ήγοι-μενο και τον βρήκαν δ.μενο χειροπόδαρ και φρακίμενον, μέσα στο σκουαφιλάδιο της εκκλησίας. Εύτυχώς δέν είχε πάθε τίποτε.

Δέν φεύγει πάντα η ώμορφιά με τα φτερά του χρόνου. Δέν σθνιει με τα δάκρυα της λύπης και του πόνου 'Εξήσαν χρόνια πέρασαν μπροστά από τη μητέρα, Κι' όμως τη θλέπω πώ όμορφη μιά με την άλλη μέρα.

Δέν εινε γέλιο, κίνηση, μια πράξι, μια ματιά της, Πού ή μονάκριψη καρδιά—ή μητρική καρδιά της Νά μύη μιλήσ... 'Αν ήθουνα ζωγράφος, αν μπορούσα Αούθη θα ν ζωγραφίζα, όσον καρδιά κι' αν ζούσα.

Θάφτειανα την εικόνα της, σά γέρνει το κεφάλι, Τά χιονισμένα της μαλλιά γιά να φίλησω, ή πάλι Σάν εινε άρωστη ή φτωχή, σάν εινε κουρασμένη, Και κά.ω άπ' το χαμόγελο τη λύπη έχει κρυμμένη.

Μά αν τα ούράνια μ' άκουσαν κι' έδιναν ό,τι θέλω, 'Ενός μεγάλου Ραφαήλ το θεικό πιπέλλο, Δέν θα ζητούσα νάπαρνα γιά δώρο άπ' τον αθέρα Νά φτειάνω με τα χρομάτα μιά ζωντανή μητέρα.

Ν' άλλάξω θάθελα ζωή μ' άλλη ζωή δική της Τη δύναμι μου θάθελα να πάρη άπ' το παιδί της, Τη νεϊόη. 'Εγώ τ' άδύνατα χρόνια της κι' άπ' τη τόση 'Αγάπη ή μαννούλα μου με μιάς να ξανανείωση!

ΣΑ ΘΑ ΠΕΦΤΟΥΝΕ ΤΑ ΦΥΛΛΑ

(ΤΟΥ STECCHETTI)

Σά θά πέφτουνε τά φύλλα και δυά μέτια άγαπημένα 'Εναν τάφο θα ζητούνε να ποτίσουν' μ' ένα δάκρυ. Το σταυρό μου θα θρης πάλι στο κοιμητηριού μιάν άκρη Και θα ίδης εκεί σμά το του λουλούδα πολλά άνθισμα. Τά ξανθά μαλλιά σου τότε στόλιο' τα με τα λουλούδια Γεννημένα άπ' την καρδιά μου. Αυτά θάνε τα τραυούδια Πού τα σκέφτηκα, μα—κρίμα—δέν σου τάδωκα γραμμένα. Θάμ' τα λόγια της αγάτης, που δέν σάχω ελωμένα.

ΑΠΟ ΤΙΣ 'ΣΤΡΟΦΕΣ'

(ΤΟΥ ZAN ΜΩΡΕΑΣ)

Ποτέ μη λέτε γιορτινό τραπέζι τη ζωή, πνείμα άλασρό θα τάλεγει η ταπεινή ψυχή, περισσότερο μιά άτέλειωτη μη τίνε λέτε λύπη εινε ένα θάρρος μάταιο που γρήγορα άπολείπει.

Γελάτε όπως την άνοιξη σσελούνω τά κλαριά, κλαύτε ως το κυμα κι' ο ξερός θορριάς στην άμμουδιά την κάθε γευοσετη δούνη, τρυπάτε κάθε πόνο και λέτε: φ.άνει εινε ή σκιά ενός όνειρου μόνο.

—Μου εινε, έξήγησε ο ήγοιμένος, πώς ήταν ο όόκτωρ Γκρέβι, και φυσικά τον πίσηνα. Μου έφερε μάλιστα στασιτικά γράμματα...

—Πλαστογραφημένα, είτε ο άστυνομικός. 'Αλλά πώς τον κατάλα-δες, Μάθιου ;

—'Α, είτε ο κηρωπός. 'Εκει πού δούλευα στον κήπο, κάποιος πέ-σασε και μ' είδοκωπες.

—Ποιός ήταν αυτός που σε είδοκωπες ;

—Ξέρω κι' εγώ ; Τη σιγιμή πού μου είτε πώς ο ήγοιμένος κινδύ-νευσε, δέν εινε βέβαια καιρό γι' να του ζητήσω τ' όνομά του και τη διεύθυνσή του. 'Ο Τόμ βρισκόταν μάλιστα κοντά μου εκείνη τη σιγιμή.

—'Εσύ, Τόμ, θα τον αναγνώριζες άν εν ξανάβλεπες ;

—Μή με ρωτάς, τραύλισε ο νέος. 'Εγώ έτρεξα να φωνάξω τον μέ-στορ Τάμμωτ...

—'Ετσι εινε, είτε ο έρμηριος, κιντίζοντας το νέο με κλωσώνη. 'Επιστρέψαμε μαζί, κι' αν δέν ήταν ο Τόμ, ο όποιος άντιστάθηκε θα-ροστά στον καικόγγο, θα χάνανε τα πολιτίμα εκκλησιαστικά σκευη.

Σάν βρήφταν μόνω τους, ο Μάθιους ελοπιδον τον Τόμ :

—Δέν φαντάζομαι στην άνακρίση ν' άσοληπθών γι' τη μαρτυρική κατάθεση του βοηθού του κηρωπό, έπονέμας...

—Μάθω, ρώτησε ο νέος με συγκίνηση, γι' άν δέν με κατέδωσες ποτέ ;

—Γιατί, παλληκάρι μου, ο νέος εινε όπος κι' ή τρανταφιλλία... 'Α-μα ξερέεις πώς να της καλλιέργησες, δίνον περιήφανα τρανταφιλλία...

Νά, πάρε αυτά τα χρομάτα. Σού άνήκουν. Είσα άξιος πειά, είμα βέ-βαιος, να τα διαχωρισθής μόνος σου...

Ο γέρο Μάθους έδωσε στο νέο ένα βελούδινο Τσιμεντηριού 'Υ-πληξαν έδδοθησαν λίρες κατατεθειμένες στ' όνομα του Τόμ Φρίμαν.

—Θέω μου, Μάθιους... εσύ τόκνας αυτό ;... Για μένα ; Αυτό εινε ό... —Οι μισθοί σου, τους όποιους κατέθετα γιά σένα. Φυσικά και ο ή-γοιμένος δέν θα φανή άχράστος γι' τη συνδρομή σου... 'Ελα, τρέξε τώρα στην Κλάρις !... πρόβθεσε ο γέρος, κλείνοντας πονηρά το μά-Φαντάζομαι πώς θα σε περιμένη... Θά γίνω κομπλόρος σας !...

MICHAEL KENT